

1

Zeven jaar had het geduurd voordat ze tevreden was over de brief.

Jaar 50, Elantine-dynastie

*Geachte meneer de Caraval-meester,
Mijn naam is Scarlett, maar ik schrijf deze brief voor mijn zusje Tella. Ze is binnenkort jarig en ze zou u en uw fantastische Caraval-spelers dolgraag willen zien. Haar verjaardag is op de 37ste dag van het Groeiseizoen, en het zou de mooiste verjaardag van haar leven zijn als u zou komen.*

*Vol hoop,
Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda*

Jaar 51, Elantine-dynastie

*Geachte meneer de Caraval-meester,
Hier ben ik weer, Scarlett. Hebt u mijn vorige brief ontvangen?
Mijn zusje zegt dat ze te oud is om haar verjaardag nog te vieren,
maar ik denk dat ze alleen maar van slag is omdat u nooit naar
Trisda bent gekomen. Dit Groeiseizoen wordt ze tien, en ik elf.
Ze weigert het toe te geven, maar ze zou u en uw wonderbaarlijke
Caraval-spelers nog steeds heel graag willen zien.*

*Vol hoop,
Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda*

Jaar 52, Elantine-dynastie

Geachte Caraval-meester Legende,

Het spijt me dat ik uw naam verkeerd heb geschreven in mijn vorige brieven. Ik hoop niet dat dat de reden was waarom u niet naar Trisda bent gekomen. De verjaardag van mijn zusje was niet de enige reden waarom ik wilde dat u uw fantastische Caraval-spelers hiernaartoe zou brengen. Ik zou ze zelf ook dolgraag willen zien.

Het spijt me dat deze brief zo kort is, maar mijn vader wordt boos als hij erachter komt dat ik u schrijf.

Vol hoop,

Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda

Jaar 52, Elantine-dynastie

Geachte Caraval-meester Legende,

Ik heb het nieuws zojuist gehoord en wil u mijn oprechte deelneming betuigen. Ook al bent u nog steeds niet naar Trisda gekomen en hebt u op geen van mijn brieven antwoord gegeven, ik weet dat u geen moordenaar bent. Het spijt me zeer te horen dat u voorlopig niet zult reizen.

Met de vriendelijkste groet,

Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda

Jaar 55, Elantine-dynastie

*Geachte meester Legende,
Herinnert u zich mij nog, Scarlett van het Veroverde Eiland
Trisda? Ik weet dat het al een paar jaar geleden is dat ik u voor het
laatst heb geschreven. Ik heb gehoord dat u en uw spelers weer met
optreden zijn begonnen. Mijn zusje heeft me verteld dat u nooit
twee keer dezelfde plaats bezoekt, maar er is veel veranderd sinds u
hier vijftig jaar geleden was, en ik geloof niet dat iemand er meer
naar smacht om een van uw voorstellingen te zien dan ik.*

*Vol hoop,
Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda*

Jaar 56, Elantine-dynastie

Geachte meester Legende,

Ik heb gehoord dat u vorig jaar de hoofdstad van het Zuidelijke Keizerrijk hebt bezocht en de kleur van de lucht hebt veranderd. Is dat waar? Ik heb geprobeerd daarbij te zijn met mijn zusje, maar we mogen Trisda eigenlijk niet verlaten. Soms denk ik dat ik nooit verder zal komen dan de Veroverde Eilanden. Waarschijnlijk is dat de reden waarom ik zo vreselijk graag wilde dat u en uw spelers hiernaartoe kwamen. Het heeft waarschijnlijk weinig zin om het nogmaals te vragen, maar ik hoop dat u toch zult willen overwegen om te komen.

Vol hoop,

Scarlett van het Veroverde Eiland Trisda

Jaar 57, Elantine-dynastie

*Geachte meester Legende,
Dit wordt mijn laatste brief. Ik ga binnenkort trouwen. Het is dus
waarschijnlijk beter als u en uw spelers dit jaar niet naar Trisda
komen.*

Scarlett Dragna

Jaar 57, Elantine-dynastie

*Geachte Scarlett Dagna van het Veroverde Eiland Trisda,
Mijn gelukwensen met uw aanstaande huwelijk. Het spijt me dat ik niet met mijn spelers naar Trisda kan komen. We reizen dit jaar niet. Onze volgende voorstelling kan alleen op uitnodiging worden bijgewoond, maar ik kijk ernaar uit om u en uw verloofde te ontmoeten als u een manier kunt vinden om uw eiland te verlaten en zich bij ons te voegen. Aanvaard het bijgaande alstublieft als een geschenk.*

Van de pen van Caraval-meester Legende

2

Scarletts gevoelens kwamen in nog fellere kleuren dan gewoonlijk. Het dwingende rood van gloeiende kolen. Het gretige groen van ontkiemende grashalmen. Het nerveuze geel van de fladderende vleugels van een vogel.

Hij had eindelijk teruggeschreven.

Ze las de brief nog een keer. En nog een keer. En toen nog een keer. Haar ogen namen elke scherpe pennenstreek op, elke wasachtige welving van het zilveren wapen van de Caravalmeeester – een zon met daarin een ster, en in de ster een traan. Hetzelfde zegel was als watermerk zichtbaar op de bijgesloten strookjes papier.

Dit was geen grap.

‘Donatella!’ Scarlett vloog de trap af naar de vatenkelder om haar zusje te zoeken. De vertrouwde geuren van stroop en eikenhout kringelden omhoog in haar neus, maar haar deugniet van een zusje was nergens te bekennen.

‘Tella... waar ben je?’ Olielampen wierpen een amberkleurige gloed op flessen met rum en een aantal onlangs gevulde houten vaten. Scarlett ving gekreun op toen ze langsliep, en ze hoorde iemand zwaar ademen. Na haar laatste aanvaring met hun vader had Tella waarschijnlijk te veel gedronken, en dan lag ze nu ergens op de grond haar roes uit te slapen. ‘Dona...’

Ze verslikte zich bijna in de tweede helft van de naam van haar zusje.

‘Hoi, Scar.’

Tella wierp Scarlett een lome grijns toe, een en al witte tanden en gezwollen lippen. Haar honingblonde krullen waren een warboel en haar sjaal lag op de grond. Maar het was de aanblik van de jonge zeeman, met zijn handen om Tella’s middel geslagen, die Scarlett liet stotteren.

‘Heb ik jullie ergens bij gestoord?’

‘Er is niets waar we niet weer mee kunnen beginnen.’ De zeeman sprak met een lijkige Zuidelijke tongval, die veel zalvender klonk dan het scherpe accent van het Meridiaanse Keizerrijk waaraan Scarlett gewend was.

Tella giechelde, maar ze had in ieder geval het fatsoen om licht te blozen. ‘Scar, je kent Julian toch?’

‘Wat leuk om je te zien, Scarlett.’ Julian glimlachte, koel en verleidelijk als een streepje schaduw in het Hete Seizoen.

Scarlett wist dat de beleefdheid een antwoord gebood als ‘Ook leuk om jou te zien.’ Maar het enige waar ze aan kon denken waren zijn handen, nog steeds om Tella’s maagdenpalmblaauwe rokken geslagen, spelend met de kwastjes van haar tournure, alsof ze een pakje was dat hij zo snel mogelijk wilde uitpakken.

Julian was pas een maand op het eiland Trisda. Toen hij van zijn schip af slenterde, lang en knap, met een goudbruine huid, had hij de aandacht van bijna alle vrouwen getrokken. Zelfs Scarlett had een vluchtige blik op hem geworpen, maar ze was zo verstandig geweest om niet langer te kijken.

‘Tella, mag ik even je aandacht?’ Scarlett verwaardigde zich een beleefd knikje in Julians richting, maar zodra ze zich een weg tussen een paar rijen vaten door hadden gebaand, siste ze: ‘Waar ben je mee bezig?’

‘Scar, je gaat trouwen; ik zou denken dat je wel op de hoogte was van wat er tussen een man en een vrouw gebeurt.’ Tella gaf haar zusje een speelse por tegen haar schouder.

‘Dat bedoel ik niet. Je weet wat ervan komt als vader je betrapt.’

‘Daarom ben ik ook niet van plan me te laten betrappen.’

‘Doe eens serieus,’ zei Scarlett.

‘Ik ben serieus. Als vader ons betrapt, verzin ik gewoon iets om jou ervoor op te laten draaien.’ Tella glimlachte wrang. ‘Maar ik denk niet dat je naar beneden bent gekomen om daarover te praten.’ Haar ogen gleden naar de brief in Scarletts handen.

Het vage schijnsel van een lantaarn raakte de metaalachtige randen van het papier en deed ze oplichten als zinderend goud, de kleur van magie en wensen en beloften van dingen die in het verschiep lagen. Het adres op de envelop lichtte kort glanzend op.

Mevrouw Scarlett Dragna

Per adres biechtstoel van de priesters

Trisda

Veroverde Eilanden van het Meridiaanse Keizerrijk

Tella's blik verscherpte zich terwijl ze naar het glanzende schrift staarde. Scarletts zusje was altijd dol op schoonheid geweest, zoals de jonge man die nog steeds achter de vaten op haar wachtte. Als Scarlett een van haar mooiere bezittingen kwijt was, vond ze het voorwerp vaak verstopt in de kamer van haar zusje terug.

Maar Tella stak haar hand niet uit om de brief aan te pakken. Ze hield haar armen langs haar lichaam, alsof ze er niets mee te maken wilde hebben. ‘Is dat weer een brief van de graaf?’ Ze spuwde de titel uit alsof hij de duivel was.

Even overwoog Scarlett om haar verloofde te verdedigen, maar haar zusje had al heel goed duidelijk gemaakt hoe ze over Scarletts verloving dacht. Het maakte niet uit dat gearrangeerde huwelijken tegenwoordig erg in de mode waren in de rest van het Meridiaanse Keizerrijk, of dat de graaf Scarlett al maandenlang de alleraardigste brieven schreef. Tella weigerde te begrijpen hoe Scarlett met iemand kon trouwen die ze nog nooit in levenden lijve had ontmoet. Maar een huwelijk met een man die ze nog nooit had gezien, boezemde Scarlett veel minder

angst in dan het vooruitzicht om op Trisda te moeten blijven.

‘Nou...’ drong Tella aan, ‘ga je me nog vertellen wat het is?’

‘Hij komt niet van de graaf.’ Scarlett sprak zacht, omdat ze niet wilde dat Tella’s vriend de zeeman het hoorde. ‘Hij komt van de meester van Caraval.’

‘Heeft hij je teruggeschreven?’ Tella griste de brief uit haar hand. ‘Gods tanden!’

‘Sst!’ Scarlett duwde haar zus terug in de richting van de vaten. ‘Straks hoort iemand je.’

‘Ik mag toch wel enthousiast zijn?’ Tella haalde de drie velle-tjes papier tevoorschijn die in de uitnodiging gevouwen waren. Lamplicht viel op de watermerken. Heel even glansden ze als goud, net als de randen van de brief, voordat ze een dreigende, bloedrode kleur aannamen.

‘Zie je dat?’ Tella hapte naar adem terwijl zilveren letters zich wervelend op het papier materialiseerden en langzaam dansend woorden vormden: *Toegang voor 1 persoon: Donatella Dragna, van de Veroverde Eilanden.*

Op het andere verscheen Scarletts naam.

Het derde kaartje bevatte alleen de woorden: *Toegang voor 1 persoon.* Net als op de andere uitnodigingen waren die woorden gedrukt boven de naam van een eiland waar ze nog nooit van had gehoord: *Isla de los Sueños.*

Scarlett nam aan dat die naamloze uitnodiging waarschijnlijk bedoeld was voor haar verloofde, en heel even mijmerde ze hoe romantisch het zou zijn om Caraval samen met hem mee te maken wanneer ze getrouwd waren.

‘O, kijk, er is nog meer!’ gilte Tella toen er nieuwe regels tekst op de toegangsbewijzen verschenen.

Voor eenmalig gebruik, om toegang te krijgen tot Caraval.

Hoofdpoorten gaan dicht om middernacht op de dertiende dag van het Groeiseizoen gedurende het 57ste jaar van de Elantine-dynastie. Wie te laat arriveert, zal niet aan het spel kunnen deelnemen en loopt de kans mis om de prijs van dit jaar, zijnde één wens, te winnen.

‘Dat is al over drie dagen,’ zei Scarlett, en de felle kleuren die ze had gevoeld vervaagden tot de gebruikelijke saaie tinten van grijze teleurstelling. Ze had beter moeten weten dan te denken, al was het maar even, dat dit mogelijk was. Misschien als Caraval pas over drie maanden zou plaatsvinden, of zelfs over drie weken – in ieder geval nadat ze was getrouwd. Scarletts vader had geheimzinnig gedaan over de precieze datum van haar huwelijk, maar ze wist dat het in ieder geval niet binnen drie dagen zou plaatsvinden. Vóór die tijd vertrekken zou onmogelijk zijn – en veel te gevaarlijk.

‘Maar kijk eens naar de prijs van dit jaar,’ zei Tella. ‘Een wens.’
‘Ik dacht dat jij niet in wensen geloofde.’

‘En ik dacht dat jij hier enthousiaster over zou zijn,’ zei Tella. ‘Je weet toch dat mensen een moord zouden doen om een van deze kaartjes in handen te krijgen?’

‘Heb je dat deel van de brief niet gelezen waar hij schreef dat we het eiland moeten verlaten?’ Hoe Scarlett er ook naar verlangde om naar Caraval te gaan, het was nog belangrijker dat ze trouwde. ‘Om er binnen drie dagen te komen, zouden we waarschijnlijk morgen moeten vertrekken.’

‘Waarom denk je dat ik zo opgewonden ben?’ De schittering in Tella’s ogen werd feller; als ze blij was, zinderde de wereld, en dan wilde Scarlett met haar mee stralen en ja zeggen op alles wat haar zusje ook maar wenste. Scarlett wist echter maar al te goed hoe verraderlijk het was om in zoiets ongrijpbaars als een wens te geloven.

Scarlett legde een scherpe klank in haar stem. Ze vond het vreselijk om de blijdschap van haar zusje de kop in te moeten drukken, maar beter zij dan iemand die veel meer kapot zou maken dan dat. ‘Heb je weer aan de rum gezeten? Ben je vergeten wat vader vorige keer heeft gedaan toen we probeerden Trisda te verlaten?’

Tella kromp ineen. Even zag ze eruit als het fragiele meisje dat ze zo wanhopig probeerde te verbergen. Toen, net zo snel, veranderde haar gezichtsuitdrukking; de roze lippen krulden

weer op, van kwetsbaar naar onkwetsbaar. 'Dat was twee jaar geleden; we zijn nu slimmer.'

'We hebben ook meer te verliezen,' hield Scarlett vol.

Het was voor Tella makkelijker om weg te wuiven wat er was gebeurd bij een eerdere poging om naar Caraval te gaan. Scarlett had nooit aan haar zusje opgebiecht welke straf hun vader werkelijk had uitgedeeld; ze had niet gewild dat Tella in zoveel angst zou leven. Als ze wist dat er nog ergere dingen waren dan de gebruikelijke straffen van hun vader, zou ze voortdurend over haar schouder blijven kijken.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je bang bent dat het je huwelijk in gevaar zal brengen?' Tella greep de toegangsbewijzen nog steviger vast.

'Hou op.' Scarlett griste ze terug. 'Je verkreukelt de randjes.'

'En jij ontwijkt mijn vraag, Scarlett. Gaat het om je huwelijk?'

'Natuurlijk niet. Het is onmogelijk om morgen van het eiland af te komen. We weten niet eens waar die andere plek is. Ik heb nog nooit van Isla de los Sueños gehoord, maar ik weet dat het niet een van de Veroverde Eilanden is.'

'Ik weet waar het ligt.' Julian stapte achter een rijtje rumvaten vandaan. Zijn stralende glimlach verried dat hij zich totaal niet schuldig voelde over het afluisteren van een privégesprek.

'Dit zijn jouw zaken niet.' Scarlett wuifde hem weg met haar hand.

Julian keek haar met een vreemde uitdrukking aan, alsof hij nog nooit door een meisje was afgewezen. 'Ik probeer alleen maar te helpen. Je hebt nog nooit van dat eiland gehoord doordat het geen deel uitmaakt van het Meridiaanse Keizerrijk. Het wordt niet door een van de vijf Keizerrijken geregeerd. Isla de los Sueños is het privé-eiland van Legende, slechts twee dagen reizen hiervandaan. Als jullie erheen willen, kan ik jullie meesmokkelen op mijn schip, tegen betaling.' Julians blik ging naar het derde kaartje. Dikke wimpers omlijstten zijn lichtbruine ogen, die ervoor gemaakt waren om meisjes ervan te overtuigen dat ze hun rok moesten optillen en hem in hun armen moesten toelaten.

Tella's woorden over mensen die een moord zouden doen voor de toegangsbewijzen flitsten door Scarletts hoofd. Julian mocht dan een innemend gezicht hebben, maar hij bezat ook dat accent van het Zuidelijke Keizerrijk. Iedereen wist dat het Zuidelijke Keizerrijk een bandeloze plek was.

'Nee,' zei Scarlett. 'Het is gevaarlijk. We kunnen betrappt worden.'

'Alles wat we doen is gevaarlijk. Als we hierbeneden met een jongen worden aangetroffen, zijn ook de rapen gaar,' zei Tella.

Julian keek beledigd omdat ze hem 'een jongen' noemde, maar Tella ging al verder voordat hij kon protesteren. 'Niets wat we doen is veilig. Maar dit is het risico waard. Je hebt hier je hele leven op gewacht. Bij iedere vallende ster heb je een wens gedaan, bij elk schip dat de haven binnenvoer heb je gebeden dat het dat magische schip met de mysterieuze Caravalspelers zou zijn. Jij wilt dit nog meer dan ik.'

Wat je ook over Caraval hebt gehoord, het is niets in vergelijking met de werkelijkheid. Het is meer dan zomaar een spel of een voorstelling. Het komt dichterbij magie dan alles wat je ooit in deze wereld zult tegenkomen. De woorden van haar grootmoeder spookten door Scarletts hoofd terwijl ze naar de stukjes papier in haar hand keek. De verhalen over Caraval, waar ze al van kinds af aan dol op was, voelden op dit moment echter aan dan ooit. Scarletts sterkste emoties gingen altijd vergezeld van gekleurde flitsen, en heel even vlamde een goudgeel verlangen in haar op. Een paar seconden stond Scarlett het zichzelf toe om zich voor te stellen hoe het zou zijn om het privé-eiland van Legende te bezoeken, het spel te spelen en de prijs te winnen. Vrijheid. Keuzes. Verwondering. Magie.

Een prachtige, belachelijke fantasie.

En daar kon het maar beter bij blijven. Wensen waren ongeveer net zo echt als eenhoorns. Toen ze nog klein was, had Scarlett haar oma's verhalen over de magie van Caraval geloofd, maar naarmate ze ouder werd, had ze die sprookjes achter zich gelaten. Ze had nooit enig bewijs gezien van het bestaan van

magie. Nu leek het veel waarschijnlijker dat de verhalen van haar oma voortkwamen uit de rijke fantasie van een oude vrouw.

Een deel van Scarlett wilde nog steeds wanhopig de pracht en praal van Caraval meemaken, maar ze wist wel beter dan te geloven dat de magie ervan haar leven zou veranderen. De enige persoon die in staat was om Scarlett of haar zusje een gloednieuw leven te bezorgen, was Scarletts verloofde, de graaf.

Nu ze niet langer door het licht van de lamp werden bescheenen, waren de woorden op de toegangsbewijzen verdwenen en zagen de kaartjes er weer bijna alledaags uit. 'Tella, het kan niet. Het is te gevaarlijk. Als we proberen het eiland te verlaten...' Scarlett brak haar zin af toen de trap van de vatenkelder kraakte, en ze de zware tred van laarzen hoorde. Minstens drie paar.

Ze wierp een paniekerige blik op haar zus.

Tella vloekte en gebaarde snel naar Julian dat hij zich moest verstoppen.

'Je hoeft voor mij niet weg te gaan.' Gouverneur Dragna stond onder aan de trap. De scherpe reuk van zijn zwaar geparfumeerde kleding bezoedelde de prikkelende geuren van de vatenkelder.

Snel stak Scarlett de brief met de toegangsbewijzen in de zak van haar jurk.

Haar vader werd op de voet gevolgd door drie lijfwachten.

'Ik geloof niet dat we al kennis met elkaar hebben gemaakt.' Zonder zijn dochters ook maar een blik waardig te keuren, stak gouverneur Dragna zijn gehandschoende hand naar Julian uit. Hij droeg zijn paarse handschoenen, de kleur van donkere kneuzingen en macht.

Maar hij had zijn handschoenen in ieder geval nog aan. Gouverneur Dragna, het toonbeeld van beschaving, kleepte zich graag onberispelijk in een op maat gemaakte zwarte, geklede jas en een gestreept paars vest. Hij was halverwege de veertig, maar had zijn lichaam niet laten vervetten, zoals andere mannen. Volgens de laatste mode waren zijn blonde haren met een

keurige zwarte strik naar achteren vastgebonden, zodat zijn perfect getrimde wenkbrauwen en donkerblonde sik goed uitkwamen.

Julian was langer, maar toch kreeg de gouverneur het voor elkaar om op hem neer te kijken. Scarlett zag hoe haar vader zijn blik keurend over de opgelapte bruine jas van de zeeman liet gaan, en over zijn wijde broek, waarvan de pijpen in versleten kniehoge laarzen waren gestopt.

Het zei veel over Julians zelfvertrouwen dat hij geen moment aarzelde alvorens de gouverneur zijn eigen onbedekte hand toe te steken. 'Prettig kennis met u te maken, meneer. Julian Marrero.'

'Gouverneur Marcello Dragna.' De mannen schudden elkaar de hand. Julian probeerde de zijne terug te trekken, maar de gouverneur hield stevig vast. 'Julian, ik neem aan dat je niet op dit eiland woont?'

Deze keer aarzelde Julian wel. 'Nee, meneer, ik ben zeeman. Eerste stuurman van de *El Beso Dorado*.'

'Dus je bent alleen op doorreis.' De gouverneur glimlachte. 'We zijn hier blij met zeelieden. Ze zijn goed voor onze economie. Mensen zijn bereid veel te betalen om hier te mogen aanleggen, en tijdens hun verblijf geven ze nog meer geld uit. Zeg eens, wat vond je van mijn rum?' Hij maakte een weids gebaar door de vatenkelder. 'Ik neem aan dat je hierbeneden was om te proeven?'

Toen Julian niet onmiddellijk antwoord gaf, drong de gouverneur aan: 'Was de drank niet naar je smaak?'

'Nee, meneer. Ik bedoel, ja, meneer,' verbeterde Julian zichzelf. 'Alles wat ik geproefd heb, smaakte uitstekend.'

'Inclusief mijn dochters?'

Scarlett verstijfde.

'Ik ruik aan je adem dat je niet aan de rum hebt gezeten,' zei gouverneur Dragna. 'En ik weet dat je hier niet was om een potje te kaarten of te bidden. Dus vertel eens, wie van mijn dochters was je aan het proeven?'

‘O, nee, meneer. Dat ziet u verkeerd.’ Julian schudde zijn hoofd en sperde zijn ogen wijd open, alsof hij nooit zoiets onbetamelijks zou doen.

‘Het was Scarlett,’ kwam Tella tussenbeide. ‘Ik kwam beneden en betrapte hen op heterdaad.’

Nee. Scarlett vervloekte haar dwaze zus. ‘Vader, ze liegt. Het was Tella, niet ik. Ik ben degene die hén betrapt heeft.’

Tella’s gezicht werd vuurrood. ‘Lieg niet, Scarlett. Je maakt dit alleen maar erger.’

‘Ik lieg niet! Vader, het was Tella. Denkt u echt dat ik zoiets zou doen, een paar weken voor mijn huwelijk?’

‘Vader, luister niet naar haar,’ onderbrak Tella haar. ‘Ik hoorde haar fluisteren dat ze dacht dat het zou helpen tegen de zenuwen voor de bruiloft.’

‘Dat is óók een leugen...’

‘Genoeg!’ De gouverneur wendde zich tot Julian, wiens bruine hand nog steeds in de houdgreep van zijn geparfumeerde paarse handschoenen zat. ‘Mijn dochters hebben de nare gewoonte om oneerlijk te zijn, maar ik weet zeker dat jij me tegemoet zult komen. Vertel eens, jonge man, met wie van mijn dochters was je hierbeneden?’

‘Ik denk dat dit een vergissing is...’

‘Ik maak geen vergissingen,’ kapte gouverneur Dragna hem genadeloos af. ‘Ik geef je nog één kans om me de waarheid te vertellen, anders...’ De lijfwachten van de gouverneur zetten alle drie een stap naar voren.

Julians ogen schoten naar Tella.

Scherp inademend vormde Tella de naam geluidloos met haar mond: *Scarlett*.

Scarlett probeerde Julians aandacht te trekken, in een verwoede poging hem te vertellen dat hij een fout beging, maar ze zag al op het gezicht van de zeeman wat hij had besloten, nog voordat hij antwoord gaf. ‘Het was Scarlett.’

Roekeloze jongen. Hij geloofde ongetwijfeld dat hij Tella hier een plezier mee deed, terwijl het tegenovergestelde het geval was.

De gouverneur liet Julian los en trok zijn gearfumeerde paarse handschoenen uit. 'Ik heb je hiervoor gewaarschuwd,' zei hij tegen Scarlett. 'Je weet wat er gebeurt als je ongehoorzaam bent.'

'Vader, alstublieft, het was maar een vluchtige kus.' Scarlett probeerde voor Tella te gaan staan, maar een lijfwacht sleurde haar naar achteren, in de richting van de vaten. Hij greep haar ruw bij de ellebogen en trok ze achter haar rug, terwijl zij vocht om haar zus te beschermen. Want Scarlett was niet degene die voor deze overtreding gestraft zou worden. Elke keer dat Scarlett of haar zus ongehoorzaam was, onderwierp gouverneur Dragna de ander aan een vreselijke straf.

Aan zijn rechterhand droeg de gouverneur twee grote ringen, een vierkante amethyst en een paarse diamant met een scherpe punt. Hij draaide beide ringen rond zijn vingers naar de binnenkant, haalde zijn hand naar achteren en sloeg Tella in het gezicht.

'Niet doen! Het was mijn schuld!' schreeuwde Scarlett – een fout waarvan ze wist dat ze hem beter niet kon maken.

Haar vader sloeg Tella nog een keer. 'Omdat je hebt gelogen,' zei hij. De tweede klap was harder dan de eerste, en Tella viel op haar knieën terwijl rode stroompjes over haar wang naar beneden liepen.

Tevreden deed gouverneur Dragna een stap naar achteren. Hij veegde het bloed van zijn handen, waarvoor hij het vest van een van zijn lijfwachten gebruikte. Toen wendde hij zich tot Scarlett. Op een of andere manier leek hij langer dan zo-even, terwijl Scarlett juist het gevoel had dat ze was gekrompen. Haar vader kon haar niet meer pijn doen dan door haar te laten toekijken terwijl hij haar zusje sloeg. 'Stel me niet nog eens teleur.'

'Het spijt me, vader. Ik heb een domme fout begaan.' Dat kwam dichterbij de waarheid dan alles wat ze die ochtend had gezegd. Zij mocht dan niet degene zijn die door Julian was 'geproefd', maar ze was er wederom niet in geslaagd haar zusje te beschermen. 'Het zal niet nog een keer gebeuren.'

‘Dat is je geraden.’ De gouverneur trok zijn handschoenen weer aan en stak zijn hand toen in zijn jas om een opgevouwen brief tevoorschijn te halen. ‘Ik zou je dit waarschijnlijk niet moeten geven, maar misschien herinnert het je aan alles wat je te verliezen hebt. Je bruiloft zal over tien dagen plaatsvinden, eind volgende week, op de twintigste. Als er iets tussen komt, zal haar gezicht niet het enige zijn waar je zus uit zal bloeden.’